

gelseslov ikke var egnet til at fremme saadan Opsparingslyst. Det var et Fremskridt, at vi fik den nugældende Lov om Aldersrente; men man kan jo gennemføre denne Lov paa en saadan Maade, at det, man ønsker at opnaa, i Virkeligheden undermineres. Samfundet har sikkert en Pligt til og har ogsaa Raad til at yde et virkeligt Tilskud til Alderdomsforsørgelsen, men det maa ogsaa kræve, at Villien til Selvfølgelig styrkes og udvikles gennem den sociale Lovgivning. Det kan ikke være Opgaven at gennemføre en Aldersrentelov, der fuldstændig overflødiggjør enhver Opsparing hos de enkelte for at skabe tilfredsstillende Levevilkår i Alderdommen.

Det er værd at lægge Mærke til, at det nu er kommet saa vidt, at store Dele af Tjenestemandstanden godt kunde tænke sig at ofre deres faste Ansættelse og Pensionsretten for at faa den frie Forhandling, idet de mener, at Aldersrenten nu er kommet op paa saadanne Højder, at de derved stilles paa et lige saa gunstigt Grundlag, som de nu har efter Pensionsloven, hvor de selv maa yde Bidrag, hver Gang de faar deres Lønning. Jeg tror ikke, det vilde være heldigt, om vi blev ved ad den Vej, saa at Tjenestemandstanden kan betragte det som omtrent ligegyldigt, om den beholder sine Pensionsforhold, som de er, eller kommer ind under Aldersrenteloven.

Jeg mener ikke, at der er noget særlig mærkeligt eller foruroligende i, at vi her gaar til at revidere en Lov efter kort Tid. Vi har ogsaa fra konservativ Side været villige til at indrømme, at der let kunde findes Fejl i et saa stort Lovværk, og at Kommunalbestyrelserne maatte have Lov til at gøre deres Erfaringer og fremkomme med de Ønsker, som de maatte komme til ved Lovens praktiske Udførelse. Vi er heller ikke ukendte i dette Ting med at revidere Love; men naar det blev fremhævet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, som om det var en særlig ærværdig Alder, Loven havde, naar den havde virket i 1 $\frac{3}{4}$ Aar, maa jeg sige, at vi er inde i et meget hurtigt Tempo. Skal der tages Hensyn til den humane og ogsaa til den, om jeg saa maa sige, pædagogiske Side af Lovgivningsarbejdet, er det fremfor alt nødvendigt, at man tager Hensyn til den økonomiske Situation, vi er inde i.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremhævede, at der fra min Side var udtalt Velvillie til Forhandling om dette Lovforslag og til en Forhandling om en bedre Ordning af Aldersrentespørgs-

maalet. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at denne Velvillie findes hos os og ogsaa hos mig personlig, men hvis det ærede Medlem ved velvillig Behandling af Lovforslaget forstaar det samme som let-sindig Behandling, maa det ærede Medlem undskylde, at jeg melder mig fra. En Overfladiskhed og Letsindighed i økonomiske Spørgsmaal som den, der er udvist fra den nuværende Regerings Side, kan vi fra konservativ Side ikke være med til. Der kan vi ikke slaa Følge.

Maa jeg have Lov til at gøre et Par Bemærkninger, der knytter sig til Økonomien i vor nuværende Situation. Fra forskellig Side og ogsaa fra socialdemokratisk Side er det ved flere Lejligheder udtalt, at vi har en streng Finansminister. Naar vi har staaet overfor Spørgsmaal om Hjælp til Erhvervslivet og til forskellige Ting i det praktiske Liv, har vi faaet det Svar, at vi har en streng Finansminister. Det er ikke mig, der udtaler det, det vilde jeg ikke voe. Jeg vil ikke dømme efter det ydre, og jeg skal nok vogte mig for at ransage det indre. Men naar man har en streng Finansminister, forekommer det mig i høj Grad mærkeligt, at paa et Tidspunkt, da man staar overfor Valutaspørgsmaal af den allervanskeligste Art, Spørgsmaal, som den høje Regering gik ind til for at løse, men som endnu staar ganske uløst, og vi har faaet Tilsagn om en Finansplan, som vi ikke har set det allerfjerneste til endnu — at paa et Tidspunkt, da vi staar overfor alt dette i det økonomiske Liv, kommer der et Lovforslag, som bare bygger en Etage til paa en stor Udgiftslov, en Etage, der efter Regeringens egen Beregning vil koste Samfundet ca. 20 Mill. Kr., foruden at der kommer en hel Del andre Udgiftslove.

Det kan vi fra konservativ Side aldeles ikke gaa med til. Vi maa først have Klarhed over, hvorledes den højtærede Finansminister har tænkt sig, at dette kan indgaa som et Led i den Finansplan, han agter at skaffe til Veje, og hvilke Veje han tænker sig at gaa for at skaffe Balance i vor Statshusholdning, thi det er blevet anerkendt fra alle Sider, ogsaa under de Forhandlinger, der er ført om Valutaspørgsmaalet, at Samfundets Husholdning i det hele og store er af uhyre Betydning for hele vor økonomiske Stilling, ogsaa for vor Kronens Stilling og dens Betalingsevne. Det kan jo let gaa saadan, at man dynger saadanne Udgiftslove ind over Samfundet, at Erhvervslivet ikke er i Stand til at bære dem, og det